

MEHNĚM

*Verit' nemôžete nikomu,
niekedy ani sebe*

VÝMENA

İKAR

МЭННЭМ

VÝMENA

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
BYTET

Copyright © Stefan Ahnhem 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2024 by Jana Melichárková
Cover design © Mystical Garden Design AB
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9532-2

*Práve tu. Práve v tomto kúte.
Len nedávno sme dovŕšili osemnásť.
Ja a ty.
Láska väčšia než čokoľvek.
Ty a ja.
Navždy až do smrti.*

NÁPIS NA DLAŽBOVEJ KOCKE
PRED GYMNÁZIOM ÖSTRA REAL
V ŠTOKHOLME

CARL WESTER

Santa Cruz, nedeľa popoludní, august 2019

VYPOL MOBIL a zavrel oči, kým všetky číslice a grafy neopustili sietnicu. Potom sa pozrel na Tichý oceán a konštatoval, že v toto neskoré popoludnie naozaj zodpovedá svojmu názvu. Ležal tam lesklý ako zrkadlo a čakal, že v priebehu niekoľkých hodín dovŕši, ak nie najkrajší na svete, tak aspoň na Instagrame najviac na svete zdieľaný, západ slnka.

Hneď na letisku, ešte pred naložením kufrov do batôžinového priestoru, sa Carl uistil, že šofér súhlasí s jazdou po Highway I na juh pozdĺž pobrežia. Cestu to síce o štvrťhodinku predĺži, ale za odmenu získa výhľad, akého sa nedá nabažiť.

Helene zaspala na zadnom sedadle vedľa neho, skôr než stihli opustiť San Francisco. Aby ju nebolela šija, zroloval jej šál do tvaru vankúša a opatrne ho vsunul medzi ňu a bočné okno.

Rovnako ako pri Tichom oceáne ho ohromilo, aká je nádherná. Uvedomoval si to často, občas niekoľkokrát za deň. Bola jednoducho trieda. Tak ako jej ústa. Práve do nich sa zamiloval, keď ju prvýkrát zbadal. Do jej nadmerne plných, ale akýmsi zvláštnym spôsobom úplne prirodzených pier.

Pravda je, že ani po všetkých tých rokoch nechápal, prečo si vybrala práve jeho. No možno to bolo tak, ako povedala. Ako hovorila vždy. Že ho miluje presne pre to, aký je.

Sem-tam sa prihodilo, že pochyboval. Aj ich vzťah sužovali krízy. To však bolo predtým. Posledné mesiace plynuli pokojne a ani raz sa nepohádali. Napriek tomu si nebol istý, kde sa v ich vzťahu práve nachádzajú.

Ručička kompasu sa vytrvalo krútila dokola, a len aby ju zastavil a donútil ukázať mu smer, rozhodol sa predpokladať, že hovorila pravdu, keď mu povedala, že ho ešte vždy miluje. Dôkazom bola táto mesačná dovolenka v Santa Cruz len pre nich dvoch.

Celý výlet bol od začiatku do konca Helenin nápad. Inak to zariaďoval vždy on, respektíve jeho asistentka Mirja, ktorá kontrolovala rezervácie a dohliadala, aby bol dodržaný štandard na slušnej úrovni a všetko prebiehalo tak, ako má. Tentoraz však sama Helene zabezpečila ubytovanie, zarezerovala cestu a všetko naplánovala. Nesúhlasila ani s tým, aby vybral hotel. Argumentovala, že akýkoľvek hotelový apartmán, hocijako honosný, bude spojený s prácou.

Na otázku, prečo musia cestovať tak ďaleko a nemôžu zostať v Európe, odvetila, že potrebujú odísť preč a mať pokoj od všetkého a od všetkých, aby mali šancu nájsť cestu k sebe. Čím viac časových pásiem bude medzi nimi a všedným dňom, tým lepšie. Možno má pravdu. Možno presne toto potrebujú.

Len počas hodinovej cesty autom pozdĺž pobrežia stihol premýšľať a uvažovať viac ako od tej osudnej februárovej nedele. Bolo to presne na deň pred polrokom. Polrok, keď sa z číreho inštinktu prežitia ponoril do práce, ďaleko od Helene a jej smútku. Ďaleko od všetkého, za

čo vlastne niesol zodpovednosť. Ak bol teda jeden z nich v mínuse a mal by pozývať na tieto týždne, tak práve on.

Jedno želanie mu povolila a týkalo sa ubytovania. Ostatné sa dialo podľa nej. Odpovedal more. Ak už si museli prenajať dom, chcel mať výhľad a priamy prístup do mora bez toho, aby musel prejsť cez rušnú cestu alebo niečo podobné. Pre Helene bolo podstatne dôležitejšie, aby tam mali bazén. Podľa nej bol piesok iba na oštaru a s kúpaním v prírodnom vodnom toku by nikdy dobrovoľne nesúhlasila.

Napočudovanie sa kombinácia bazéna a blízkosti mora ukázala podstatne nezvyčajnejšia, než by človek veril. Po tom, ako preskúmala trh, sa jej podarilo nájsť iba jeden dom v Santa Cruz, ktorý spĺňal obe kritériá.

Navrhol jej, aby rozšírila oblasť vyhľadávania pozdĺž pobrežia smerom na juh, ale už bolo neskoro. Stihla sa zamilovať do domu a spojila sa s majiteľmi, ktorí spočiatku vôbec nemali záujem prenajať svoj dom nejakým cudzincom zo Škandinávie.

Verná svojmu zvyku však nepovažovala nie za nie. Nepoznal nikoho, kto by bol taký vytrvalý ako Helene. O niekoľko týždňov sa jej podarilo prehovoriť majiteľov, aby strávili dovolenku v ich dome na štokholmskom vnútornom súostroví, a výmena domov sa zrazu stala skutočnosťou.

Pokiaľ išlo o prácu, sľúbil jej, že sa väčšinu času bude držať offline a obmedzí mailovanie na zopár ojedinelých prípadov. Bude to ťažké, ak nie nemožné, keďže odkúpenie firmy Stern & Ljung trvalo dlhšie, než sa očakávalo, a ešte vždy nebolo ukončené. A to aj napriek tomu, že rokovania o kontrakte prebiehali už viac než šesť mesiacov, pričom im jeden nepodstatný detail za druhým vytrvalo kládol polená pod nohy.

Vlastne nebolo zvláštne, že sa im predaj protivil. Nech sa na to človek pozeral z ktorejkoľvek strany, išlo o veľkú stratu prestíže pre zavedenú starú realitnú spoločnosť, ktorá sa dedila po generácie a mala takmer štvornásobný obrat v porovnaní s jeho vlastnou firmou Inwesters. Inými slovami, bolo to kontroverzné prevzatie, ktoré by spôsobilo búrku v pohári vody. Najmä vzhľadom na skutočnosť, že napriek všetkým rokom stráveným v realitnej branži ho stále považovali za nováčika.

Vravelo sa, že je to nepochybne dobrý obchod pre obe strany. Obdobie rozmachu firmy Stern & Ljung sa skončilo a namiesto toho, aby spoločnosť umierala zdĺhavou bolestivou smrťou neustále v červených číslach, mohla spolu s jeho moderným pohľadom na to, čo je portfólio nehnuteľností, zmeniť straty na zisk.

Ako posledné pred nastavením letového režimu v telefóne počul, že sa konečne zhodli na všetkých paragrafoch a prílohách zmluvy. Teraz už čaká jedine na to, že sa ozve Ragnar Severin a oznámi mu, že atrament na všetkých podpisoch vyschol. Na správu, ktorá by mohla doraziť kedykoľvek, len čo hodiny doma v Štokholme odbijú dve ráno.

Ak sa ukáže, že potrebujú ďalšiu hodinu, nebude to veľký problém. Ešte vždy zostane dosť času, aby stihli vypustiť novinu predtým, ako sa o deviatej otvorí burza. Dôležité je, že sa mu podarilo čo najviac práce udržať mimo dohľadu Helene.

Toto je predovšetkým dovolenka, ich dovolenka. Teraz má šancu ukázať a presvedčiť ju, že napriek všetkému, čo si navzájom urobili a čím si museli prejsť, je stále ženou jeho života. Niečím, o čom nikdy nepochyboval. V jeho očiach nejestvoval nikto, kto by sa mohol Helene vyrovnáť. To sa nestalo od toho večera v Štokholme pred ôsmimi rokmi.

Spolu s priateľkou sedela o niekoľko stolov ďalej v reštaurácii Sturehof v centre Štokholmu. Carl tam spolu s Ragnarom a najbližším tímom oslavoval obchod s nehnuteľnosťami. No v okamihu, keď opätovala jeho pohľad, zabudol na koruny, percentá a zisk.

O niekoľko hodín neskôr sa stretli v bare Obaren, ktorý bol v prilahlých priestoroch za reštauráciou. Jej priateľku viac nevidel. Carl sa odtrhol od svojej spoločnosti, aby ju pozval na dark'n'stormy, ak si dobre pamätá. Rozprávali sa, ale jej vyžarovanie odoberalo toľko kyslíka zo všetkých ostatných zmyslov, že nepočul ani slovo z toho, čo si povedali. Až kým neurobil chybu a nespýtal sa jej, kde pracuje.

Zaujímáš sa o mňa alebo o moju prácu, odvetila a odložila pohár. *Čoskoro sa spýtaš aj to, koľko zarábam.* Potom pokračovala dlhočizným výkladom, koľkí ľudia si nikdy nestihli aktívne vybrať svoje povolanie a náhodne skončili tam, kde boli. *A čo teda ty?* Carl sa snažil odľahčiť atmosféru. *Mám si to vysvetliť tak, že si jedna z nich?* Risk sa vyplatil, usmiala sa. *Len cez moju mŕtvolu, nikdy by som nič nenechala na náhodu.*

O niekoľko drinkov neskôr sa obaja smiali a vyriešili viacero veľkých problémov ľudstva. Podrobne diskutovali o tom, ktorý diel z *Perníkového tatka* bol najhorší alebo najlepší, a zhodli sa, že ani Beatles nedosiahli úroveň Bobyho Dylana. Napriek tomu ho odmietla a nenasledovala do apartmánu v hoteli Grand. Opustila ho s úsmevom a na útechu mu vlepila pusku na líce.

Počkaj, veď ani neviem, ako sa voláš, volal za ňou a znelo to presne tak zúfalo, ako sa cítil. *Meno a povolanie,* odvetila a ani sa neobrátila. *Čoskoro budeš chcieť aj moje mobilné číslo. Ak sa máme znova stretnúť, tak sa stretne-me. Inak ďakujem za veľmi príjemný večer.*

Možno si to zle pamätám, povedal skôr len preto, aby ju zdržal o chvíľu dlhšie. Ale nevravel tu niekto, že nikdy nenechá nič na náhodu?

Až vtedy sa k nemu vrátila a pritisla pery na jeho. Bozk spôsobil, že sa stal závislým od ďalšieho. No nič viac nebolo. Aspoň nie v tú noc.

Skôr než stihol znova otvoriť oči, odchádzala. O sekundu neskôr bola preč.

Teraz tu sedela vedľa neho na zadnom sedadle tak blízko, že stačilo, aby sa k nej naklonil a cítil jej vôňu a počul jej pomalý zdĺhavý dych. Napadlo mu pobožkať ju. Rovnako ako vtedy v bare Obaren. Bolo to už dávno. Nechcel však riskovať, že ju zobudí.

Namiesto toho pozoroval ubiehajúcu krajinu, kde začala zástavba hustnúť. Postaršie spustnuté vily v pestrej zmesi štýlov. Niektoré kamenné s hrubými murovanými stenami. Iné drevené a vymaľované. Napriek pocitu domáckej výstavby bez izolácie a poriadnej drenáže nedokázali v človeku navodiť nič iné než dobrú náladu.

Čím bližšie prichádzali k mestu, tým boli domy väčšie a honosnejšie. Na pláži Santa Cruz sa hral volejbal a cvičilo sa. Všade okolo sa prechádzali opálené telá všetkých vekových kategórií so surfom pod pazuchou. Nepochybne tu vládla krásna a uvoľnená atmosféra na rozdiel od námestia Stureplan a neustáleho pozorovania, aké hodinky má na zápästí osoba na druhej strane rokovacieho stola. Od všetkých tých vecí, ktoré vlastne nič neznamenajú.

Odvrátenú stranu mince uvidel o niekoľko blokov ďalej, keď auto zastalo na červenú vedľa skrinky s novinami, kde na prvej strane trónil dlhovlasý blondiak s vetrom ošľahanou, ale vytrénovanou hornou časťou tela. *Stále nijaká stopa po bezdomovcovi Justinovi!* hlásal titulok.

Nemohol si pomôcť, musel sa presvedčiť, či šofér zamkol všetky dvere.

Bola to, samozrejme, prehnaná reakcia. Zároveň však nemohol zatvárať oči pred skutočnosťou, že veľké časti amerického západného pobrežia mali čoraz väčší problém s nezvyčajne vysokým percentom bezdomovcov a všetkou zločinnosťou, ktorá s nimi súvisela.

Ale tentoraz nešlo o nič, pre čo by sa musel znepokojovať. Toto nebola správa, ktorú by čítal pred prípadnou akvizíciou. Nijaké čísla, ktoré by mohol použiť na zníženie ceny. Toto je dovolenka. A aj keby trvalo zopár dní, kým spomalí tempo, nechcel zbytočne čakať ani chvíľu, aby si ju začal vychutnávať.

„BOŽE, AKÁ NÁDHERA!“

Šofér stačil sotva zabrzdíť a zastať pred príjazdovou cestou na Pleasure Point Drive a Helene už vybehla z taxíka a mierila hore k domu. „Však, Carl?“ Zastala a obrátila sa k nemu.

„Rozhodne, Helene, rozhodne,“ odvetil a jedným okom pokukoval po šoférovi, ktorý vyberal kufre. „Skutočne. Veľmi pekné,“ dodal pre istotu, uvedomujúc si, že momentálne je Helene obzvlášť krehká a citlivá. Aj tou najmenšou pochybnosťou z jeho strany by riskoval, že ju raní. A to bola posledná vec, ktorú by chcel.

Nezáleží na tom, že dom nevyvoláva pocity ohúrenia, a pokiaľ ide čisto o štandard, ďaleko zaostáva za úrovňou ich vlastného domu. To, čo naozaj niečo znamená, je skutočnosť, že sú sami a všetko, čo budú robiť, sa odohrá v dome. Všetko, čo im pomôže prekonať náročnú situáciu v ich naštrbenom vzťahu. Navyše dom vyzeral, napriek nedostatkom, celkom fajn: kameňom obložená fasáda garáže, kníšuče sa palmy v záhrade a celkom vzadu obytný domček s prednou stranou obrátenou k moru. Po tom, ako mu Helene na jar ukázala fotky, vlastne ani nič iné nečakal.

No aj tak tam bolo čosi, čo ho prinútilo hneď po odovzdaní pár bankoviek prepitného šoférovi poslať stručnú správu Mirje, ktorej pracovný čas zosynchronizoval s ich novým časovým pásmom. *Čo najskôr potrebujem zoznam dobrých hotelov tu v okolí.*

To, že si už vopred nezaistil niekoľko možností, ktoré by čakali zarezervované, sa mu pri spätnom pohľade zdalo úplne nepochopiteľné. Samozrejme, Helene svätosväte sľúbil, že nechá všetko na ňu. Nič mu však nebránilo mať plán B, a možno aj plán C.

„Carl, bude to božské,“ počul Helene za sebou. „Cítim to.“

Niežeby veril, že budú musieť zmeniť ubytovanie. Skôr len chcel mať niečo pripravené, keby náhodou. Možnosť, ktorá, hoci sa nepoužije, mu poskytne toľko potrebný pokoj.

„Nesúhlasíš?“ pokračovala Helene, zatiaľ čo Carl nechal vkĺznuť mobil do vrečka saka a otočil sa k nej.

„Pravdaže to bude dobré.“ Obdaril ju širokým úsmevom, ktorý by mu kyselinou mliečnou zaplavil lícne svaly, ak by trval dlhšie. „Prečo by nebolo?“ Musel to vybalansovať, nemohol si dovoliť stúpiť nakrivo. Práve teraz študovala pod lupou každučký drobný záchvev v jeho tvári. Každú slabiku, ktorú vypustil z úst, vážila na zlatníckych váhach.

„Pretože sa nerád vzdávaš kontroly.“ Podišla k nemu a spočinula rukami na jeho pleciach v akomsi polovičnom objatí. „Pretože ide o to najhoršie, čo poznáš. Ale prisahám, že presne toto potrebujeme.“

„Tak dobre,“ odvetil a držal sa úsmevu, akoby to bolo jeho jediné záchranné lano.

„Nepáči sa ti to,“ vyhlásila Helene po chvíli ticha, hľadiac mu do očí. „Vidím to na tebe. Nenávidíš to, však?“

„Nie, odkiaľ to máš? Povedal som, že to podľa mňa vyzerá veľmi dobre.“

„Áno, ale vidím na tebe, že ne...“

„Drahá,“ prerušil ju. „Čo keby sme vošli dnu a rozhliadli sa tam, namiesto toho, aby sme stáli vonku a vyvodzovali unáhlené závery?“

Helene sa naňho pozrela, akoby hrali hru nájdí päť chýb. Napokon prikývla, zložila ruky z jeho pliec a vykročila k domu.

„A len aby si vedela, mylíš sa,“ volal za ňou, kým vyťahoval rúčky kufrov a ťahal ich hore po príjazdovej ceste. „Určite si myslím, že to bude dobré. Najlepšie, fakt.“

Helene neodpovedala, pokračovala k vchodu a zdvihla rohožku pred dverami.

Ako to ide? Využil príležitosť a napísal Mirji správu, kým Helene hľadala kľúč. Našla si niečo?

„Ako som pochopila, mali ležať tu pod rohožkou.“ Helene pustila rohožku a poobzerala sa.

„Myslíš kľúče?“

„Áno, mali ležať pod rohožkou.“

„Si si naozaj istá, že to má byť presne táto rohožka a nie nejaká iná?“

„Áno. *Under the carpet in front of the main entrance.* Ak to nie je tu, tak neviem kde.“ Znova to skúsila a poprevracala rohožku, aby skontrolovala, či kľúč neuviazol na spodnej strane. „Carl, nie sú tu. Kľúče tu nie sú.“ Pustila rohožku a vzdychla. „Čo ak nám ich zabudli nechať. Čo potom spravíme? Ak sa nedostaneme dnu?“

„Iste sa dostaneme dnu. Určite sú niekde tu.“

„Nie, práve som sa pozrela a nie sú tu.“ Rozhodila ruky a znova si vzdychla.

„Helene, len sa upokoj, uvidíš, všetko sa vyrieši. Kde presne napísali, že budú kľúče ležať?“

„Presne tam, kde som povedala. *Under the carpet in front of the main entrance.*“

„Môžem vidieť ten email?“ požiadal ju a zároveň chytil kľučku a trhol dverami, aby konštatoval samozrejme.

„Prečo? Neveríš mi?“

„Ale áno, len to chcem vidieť na vlastné oči.“

„Stojí tam, že kľúče budú ležať pod rohožkou pred hlavným vchodom. A pokiaľ si dobre spomínam, je za tým bodka. Nič viac, nič menej.“

„Okej, tak navrhujem, aby sme im zavolali.“

„Zavolali? Teraz? Nie, je pol tretej v noci. Určite spia.“

„A čo?“ Carl mykol plecami. „To je viac, ako môžeme robiť my. Len mi daj číslo a ja zavolám.“

„Nie, nebude sa volať. Nechaj ma, nech sa o to postarám.“

„Nie je to presne to, čo som urobil? A ako dobre to išlo.“

Posledná veta znela tvrdšie, než mienil, podstatne tvrdšie. Okamžite videl, ako jeho slová prenikli rovno cez jej krehkú obranu. Typické preňho. Prekročiť hranicu, len čo začína byť unavený a netrzeplivý.

Niž to však nemenilo na tom, že má pravdu. Pri viac než jednej príležitosti sa ponúkol, že prevezme posielanie emailov práve preto, aby sa vyhol takýmto nedorozumeniam. Helene ako zvyčajne odmietala počúvať. Opätovne ho uistila, že má všetko pod kontrolou a že sa má len uvoľniť a vychutnať si to, že aspoň výnimočne nemusí nič robiť. Takže tu teraz stáli bez kľúča od domu, v ktorom mali bývať nasledujúci mesiac.

„Helene, prepáč,“ pokračoval Carl a podišiel k nej. „Bolo odo mňa hlúpe, že som to povedal. Vôbec som to tak nemyslel.“

„Nie? A ako si to teda myslel?“

„Nijako, len či by nebolo lepšie, keby sme... Ale vieš ty čo? Kašlime na to. Hovoril zo mňa časový posun.“

„Fajn.“ Helene prikývla a utrela sa pod očami.

„No tak, poďme radšej pohľadať tie kľúče.“ Napadlo mu objasť ju, ale niečo ho zastavilo a zostala z toho len ruka na jej pleci.

„Čo urobíme, keď tu nebudú? Nemôžeme ich tu len tak naverímboha hľadať.“

„Samozrejme, že tu niekde sú,“ vyhlásil Carl a zacítil, ako mu vo vrecku vibruje telefón. „Človek si predsa nevy-mení dom s niekým na druhej strane zemegule a zabudne mu nechať kľúče. To sa nerobí.“ Zdvihol jeden z dvoch kvetináčov s kaktusmi, aby sa pozrel, či pod ním niečo nie je. A aj bolo. „Pozri. Čo som povedal? Tu sú.“ Vzal zväzok kľúčov a držal ho vo vzduchu. „Čo by si robila bezo mňa?“

„Hej, no povedz.“ Helene sa krátko zasmiala a vzala kľúče. „Hoci napísali, že budú pod rohožkou. Skutočne. Tým som si istá.“

„Nemôžeme to nechať tak? Svet sa nezrúti.“

„Viem. Ale súhlasíš so mnou, že nie je správne napísať jednu vec a potom...“

„Helene. Nevieam, ako si na tom s pásmovou chorobu. No ak hneď nepôjdeme dnu, tak tu zaspím postojačky.“

„Prepáč,“ ospravedlnila sa a otočila sa k dverám. „Som len trochu...“ Vzdychla si. „Unavená.“

„Tak sme na tom prinajmenšom rovnako,“ povedal Carl, a kým Helene odomykala, využil príležitosť, vytiahol mobil a vyklikal si správu od Mirji.

Ťažké nájsť niečo voľné na prijateľnej úrovni. Najlepšia alternatíva je Sanctuary Beach Resort trochu ďalej na juh smerom na Monterey. Teraz nič voľné, ale od štvrtka majú priestraný apartmán s výhľadom na more. Mám ho zarezervovať?

Do štvrtka sú štyri dni, ale nedá sa nič robiť, preto odoslal *áno* vo chvíli, keď Helene otvorila dvere a zmizla v dome.

„Povedal som, že sa všetko vyrieši,“ zvolal zároveň s tým, ako mu Mirjina odpoveď zavibrovala v ruke.

Koľko nocí?

Začni s týždňom, odpovedal a počkal na *okej*, až potom vzal kufre a preniesol ich cez prah dverí dnu.

Štyri kroky do haly, viac nepotreboval, aby si uvedomil, že Helene ani náhodou neprečítala email o kľúčoch zle.

Videl fotografie domu. Nebolo ich veľa, maximálne desať. Helene mu ich ukázala na svojom počítači, exteriér aj interiér, kým pokračovala v samotnej výmene. Zvonka to vyzeralo presne tak, ako si to pamätal. Ani mu len nezišlo na um, že by mohli skončiť v nesprávnom dome. Vnútri si však už nebol natoľko istý.

Samotné priestorové riešenie vyzeralo tak, ako si ho pamätal z fotiek. Rovnaká kuchyňa, ktorá prechádzala do priestranej obývačky s kozubom na pravej strane. Rovnaké sklenené dvere k bazénu a moru, ktoré potvrdzovalo svoju nekonečnosť smerom k horizontu.

No zároveň to bolo jediné, čo spoznával. Zvyšok si nepamätal. Ako zrkadlá kade-tade na stenách. Alebo tamtá pohovka. Na fotkách bola určite aj pohovka, ale pamätal si bielu, nie vyblednutú mätovozelenú.

To isté sa týkalo obrazov. Pamätal si ich ako exkluzívne a vkusné. Dokonca sa zaujímal o ich autora, aby si prípadne zaobstaral vlastné diela. Tieto akoby namaľoval absolvent víkendového kurzu, kde školné zahŕňalo aj stojan so štetcami a farbami.

Alebo chaoticky vzorované záclony, zbierky sušených kvetov a všetky porcelánové sošky rôznych zvierat. Nič z toho sa nenachádzalo na fotkách, ktoré videl. V kaž-

dom prípade si to nepamätal. Plne ho zamestnávala kúpa firmy Stern & Ljung, keď majitelia domu náhle súhlasili s výmenou a oni sa museli rýchlo rozhodnúť. Na toto by však zareagoval bez ohľadu na to, aký bol vystresovaný a zaneprázdnený. Tým si bol istý. To isté platilo o Helene.

„Ó, bože, aké dobré. Nie si aj ty smädný?“

Pozrel na Helene, ktorá stála v kuchyni a vypila pohár vody. Na pohľad ju zmenené zariadenie vôbec nerozhodilo.

„Pod' si zobrať pohár vody, kým neodpadneš od nedostatku tekutín,“ pokračovala a znova pohár naplnila.

Prešiel k nej a vzal si ho. „Si si istá, že voda z vodovodu je okej?“

Helene prikývla. „Len pi. Ver mi, zdá sa, že to potrebuješ.“

Vyprázdnil pohár a hneď si uvedomil, že mala pravdu. Tekutina akoby zmizla v jeho tele, skôr než dorazila do žalúdka.

Helene znova naplnila pohár. „Na, daj si ešte jeden.“

Hneď ako vyprázdnil aj ten, sa rovnováha tekutín konečne obnovila a možno v tom bol háčik. Vždy bol citlivý. Náhlly pokles hladiny cukru v krvi stačil na to, aby strácal kontrolu nad vlastným temperamentom. Preto mal vždy pripravené vrecúško orieškov a horkú čokoládu.

Z nejakého dôvodu si ho nevezal na cestu, čo sa mu nepodobalo. Až tak veľmi, že v lietadle spôsobil menšiu scénu, keď obrátil príručnú batožinu naruby pri hľadaní vrecúška, o ktorom bol presvedčený, že tam niekde je.

No to má už dávno za sebou, a keby náhodou neuvidel šmuhu na okraji pohára, z ktorého práve dopil, bol by jeho úsmev minimálne pokusom ostať pozitívne naladený. Teraz z neho zostala iba grimasa.

„Čo sa stalo?“ Helene naňho hľadela, akoby len čakala, kedy nájde niečo, na čo sa bude sťažovať.

Bol to rúž. Ohavne ružový rúž. „Nič,“ pokrútil hlavou. „Pokoj. Všetko je v poriadku.“ Situáciu nezlepšil ani fakt, že Helene nebola našminkovaná a nikdy by si nenamaľovala pery ružovou z osemdesiatych rokov.

„Carl. Vidím na tebe, že niečo nie je v poriadku.“ Sledovala jeho pohľad k poháru a podržala ho proti svetlu. „Čo to je? Rúž?“

Prikývol a mykol plecami. „Nevyzerá to oveľa lepšie.“

„Bože, aké odporné.“ Urobila grimasu a pustila pohár do drezu, akoby bol nakazený. „Keď nad tým teraz premýšľam, písali čosi, že tu už dlho neboli a že upratovačky zvyknú byť trochu lajdácke, ak je dom prázdny.“

„Okej,“ Carl si jednou rukou utrel ústa. „Tak vidíš.“

„Čo vidím? Čo tým chceš povedať?“

„Nič zvláštne len...“ mykol plecami, zároveň prešiel ukazovák po ochrannom kryte digestora, „... možno je trochu lajdácke nemať lepšiu kontrolu.“

Helene za ním si vzdychla. „Vedela som, že to tak bude. Vedela som to.“

„Bude ako? Čo som teraz spravil?“

„Preháňaš. Robíš to vždy, keď ide o upratovanie. Najmenšie zrnko prachu a vidíš červene.“

„Najmenšie zrnko prachu?“ Držal pred ňou ukazovák. „Takto to nazývaš?“ Čakal na reakciu, ale nedočkal sa. Neskoro si uvedomil, že na prste nemá nijaký prach. „Helene, prepáč,“ pokračoval s povzdychom. „Nemôžeme za tým všetkým urobiť hrubú čiaru a postarať sa radšej o poriadok? Mal som toho príliš veľa, to je všetko. Bude tu veľmi dobre, uvidíš. Výborne, okej?“

Helene prikývla, ale zrak mala sklopený a chvenie spodnej pery jasne ukázalo, že nielen on je úplne hotový.

„Počuj...“ ozval sa a snažil sa jej hľadieť do očí. „Poď, vybalíme sa, kým nebude neskoro.“

„Len som chcela, aby to bolo čo najlepšie,“ šepala s plačom na kraji. „Chápeš? Že budeme mať pokoj a budeme spolu. Len my. Ty a ja, nikto iný. Bez kolegov a priateľov, bez hotelového personálu, ktorý po celý čas vytrvalo vyrušuje. Bez všetkého, čoho inak máme neúrekom. Sami sme si to vybrali a máme to radi, ale zo mňa to v každom prípade vysáva energiu. Nehovoriac už o našom vzťahu. Ak niečo potrebujeme po tomto polroku, tak novú energiu. Tak ťa prosím, môžeme tomu aspoň dať šancu?“

„Myslíš to vážne? Fakt vážne?“

Helenino objatie bolo rozhodne prekvapivé, chvíľu mu trvalo, kým ho opätoval. Odkedy prišli, dotkla sa ho po druhý raz. V posledných mesiacoch sa ani len nepriblížili k toľkému fyzickému kontaktu. Už len cítiť jej telo na svojom bol zážitok, o akom začínal pochybovať, že ho ešte niekedy znova zažije. No teraz tu stáli v objatí.

„Ďakujem,“ šepala po chvíli ticha a nechala hlavu spočívať na jeho hrudi. „Viem, čo pre teba takéto prekročenie hranice znamená. Ďakujem, že robíš maximum a snažíš sa. Zajtra skontrolujem, či je viac pohárov s odtlačkami rúžu. Nemusíš pohnúť ani prstom. Sľubujem. Postarám sa o to. V poriadku.“

„V poriadku,“ prikývol Carl. „Bude to dobré. Môžem pomôcť, ak bude treba. Hlavné je, že sme spolu.“

„Ale?“ vykrútila sa mu z náručia.

„Aké ale?“

„Je tu ešte niečo, však? Niečo iné.“

„Helene.“ Urobil pauzu, aby našiel správne slová. „Netajím, že by som dal prednosť pobytu v hoteli s kompletným servisom, vareným jedlom a čistými uterákmi každý deň. Ale ty si to nechcela, a fajn, určite máš pravdu. Toto je pre nás pravdepodobne lepšie.“

„Ale?“ zopakovala s nástojčivým pohľadom.